

Bogomil: Ljubi Marijini otroci!

DANES vam predstavim veliko število tistih svetnikov, ki jim pravimo sveti mučenci. Slovenska beseda nas spominja na muke, ki so jih ti sveti ljudje prestali zato, ker so javno spoznavali svojo vero, latinska ali prav za prav grška beseda »martyres« (y = i, torej mártires) nam pa pojasnjuje, da so oni pričre ali tudi pričevavci za resničnost naše svete vere. Kolikor imajo nebesa svetih mučencev, toliko je tam za nas prič, da je vse resnično, kar verujemo o Bogu, o Kristusu Odrešeniku, o Mariji, materi božji, o svetih zakramentih, sploh vse, česar se učimo v katekizmu.

Če beremo o svetih mučencih in če premišljujemo, koliko so morali za Kristusa pretrpeti, se nam ti ljudje v resnici smilijo in neka sveta jeza nas pograbi, da bi šli nad tiste, ki so jih mučili in bi jim že pokazali... Sveti mučenci pa niso bili naših misli: molili so za tiste, ki so jih preganjali. Morebiti se še spominjate, kako je molil sveti Štefan: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!«

Kadar govorimo o mučencih, imamo navadno pred očmi samo prve čase krščanstva in navadno mislimo, da so samo v Rimu doma sveti mučenci. Pa to ni res. Vse dežele jih imajo in vsi časi. Saj ste gotovo brali in slišali, da je ob času strahovitega preganjanja svete Cerkve tam v daljni Mehiki mnogo katoličanov prelilo svojo kri za Jezusa. In med njimi je bilo tudi mnogo otrok.

Pa res! Še o tem se pogovorimo, koliko star je treba biti, če kdo hoče postati mučenec. Vsako starost najdemo med mučenci, starčke, može, žene, mladeniče, dekleta in tudi otroke.

Naj vam izmed velikega števila otrok predstavim tri dečke-mučence, ki so dali svoje mlado življenje za Kristusa leta 1597. tam na Japonskem. Dva sta bila stara po 15 let. Tomaž, s priimkom Cozaki, in Ludovik. Najmlajši je bil pa Anton, star 12 let. Vsi trije so bili mašni strežniki.

Anton in njegovi starši so komaj postali katoličani, ko je Bog že klical malega Tončka k časti mučeništva. Starši bi ga bili radi pregovorili, da bo lahko še pozneje umrl za Kristusa, a deček se ni dal pregovoriti. Sodnik mu je obetal bogastvo in časti, za svojega ga je hotel vzeti — pa je bilo vse zastonj.

»Nespametno bi bilo,« je odgovarjal mali mučenec, »če bi nekaj trenutnega in minljivega višje cenil kakor pa večne dobrote.« In ko ga je sodnik še nagovarjal, naj si premisli, mu je Tonček odgovoril: »Kmalu boš razumel, kako malo cenim tvoje obljube in svoje življenje. Ne bojim se ne križa in drugega trpljenja. Ne želim si drugega kakor umreti iz ljubezni do Njega, ki je zame na križu umrl.« Svoji materi pa je dejal: »Potolaži se, ljuba mati! V nebesih hočem zate prositi. Ne jokaj radi mene, ampak jokaj rajši radi poganov. Jaz grem k Bogu, da ga bom vekomaj užival, oni pa hočejo ostati v svoji slepoti. Ne toži, da ne bodo oni mislili, da ti ni prav, če umrjem iz ljubezni do Boga. To bi nikakor ne bilo prav, če se ne veselimo, da moremo zaradi Njega umreti, ki je prej umrl za nas.«

Vidite, tako je govoril mladi mučenec.

Vi si pa morda mislite, da ne morete postati mučenci, ker ne morete darovati svojega življenja Kristusu. Pa ste kljub temu lahko mučenci. Odpusti človeku, ki te je razžalil; premagaj svojo jezo, ki te grabi; ustavljaj se skušnjavi, ko te zjutraj vabi zvon v cerkev k angelski mizi, ti bi pa tako rad še malo poležal... ne, ne, grem v cerkev, h Kristusu, pa boš tudi ti junak.

Bog nas kliče k sebi po različnih potih. Samo, da bi mi njegovo vabilo vselej spoznali in se po njem ravnali!

Naj nas zato blagoslavlja s svojim ljubljnim Sinom mati Marija!